

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. XXII. Sintne huiusmodi orationes, voce an mente tantum perficiendæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

CAPUT XXII.

Sintne huiusmodi orationes, voce, an mente tantum perficiendæ.

QUANDOQV IDEM qualibet occasione, quouis loco, & in media turba & quouis tempore aspirandum ad Deum; id multò quidem còmodius videtur fieri sola cogitatione quàm vsu vocis ne aliis innotescamus: atque sancti Patres præferunt (spectata quidè rei natura, atque si cætera sint paria) orationem quæ solâ mente completur, illi quæ vocis formationem strepitumquæ desiderat, pauculos autem, exempliq; tantû causa adferam. Qua de re Ambrosius quidè ita scribit: Qui in silentio orat fidem deficit & confitetur, quòd Deus scrutator cordis & renis fit, & orationem tuam ante ille audiat, quàm tuo ore fundatur.

Lib. 6.
de Sa-
cram.
c. 4.

Chrysofomus superiore capite allatus non tam (inquebat) voce opus est quàm attentione.

Tertullianus utroque antiquior, mentalè orationem commendat præ vocali, eamquæ damnat quæ fit palam clariore voce. Sonos etiam vocis (inquit) subiectos esse oportet, aut quantis arteriis opus est si pro sono audiamur? Deus autem non vocis, sed cordis auditor est, sicut conspèctor. Dæmonium o-

Lib. de
oratione
c. 13.

C c 2   raculi

raculi Pythij: Et mutum, inquit, intelligo
& non loquentem exaudio. Dei aures te-
num exspectant? quomodo ergo oratio Iona
de ventre cæti per tantæ bestię viscera
ab ipsis abyssis per tantam æquoris molem
ad cælum potuit euadere? Quid amplius re-
ferent isti qui clarius adorant, nisi quod pro-
ximis obstrepunt? Imò prodendo petitiones
suas quid minus faciunt quàm si in publico
orent? Hæc Tertullianus de oratione quæ in
oculis hominum, quæ quidem ad priuatam
etiam possunt accommodari.

Cur autem præstet mentalis oratio voca-
li, ea potest afferri ratio. Quia cessatio ab ex-
teriore locutione liberiores relinquit ani-
mum tum ad attentius cogitandum, tum ad
vehementiores feruentioresque voluntatis
mouiones. Eo fit vt rei naturâ per se spectatâ
sit illa hac longè excellentior & fructuosior.
Adde esse etiam plurimum magis arduam
in eâque exercenda plus laboris subire cor-
pus, vt admonet Bonauentura, & ipse confir-
mat vsus. Etenim mentis exercitio, corpus
auocatur magis à sensibus, viribusque suis
ac quodammodo ipsum supra se fertur, qua-
re dum exteriùs ab omni actione feriatur,
ab interiori interim mentis attentione debi-
litatum propè languet ac concidit.

Cæterum nullâ ratione negandû, quin vo-
calis oratio suas etiã, easque non exiguas ha-
beat

Proces-
su 7. re-
lig.

beat utilitates: immò sit quandoq; etiam necessaria, quando nobis maiorù præceptione vel publicè vel priuatim certæ preces indicuntur. Est quidè utilis, quandoquidem (vt asserit August.) interdum voce nos ipsos ad deuotionè acriùs excitamus. Ad hæc quia mirificè famulatur piis affectibus iã excitatis, ac deuotioni, quæ solet nonnumquã erumpere atq; emicare, iuxta illud Davidis: *Latatum est cor meū, & exultauit lingua mea. Itē, Cor meū & caro mea exultauerunt in Deum viuū.* Denique utilis est vt non mordè corde, verùm etiam corpore Deo debiti famulatus præstemus obsequium, iuxta illud cuiusdam Prophetæ: *Omniem aufer iniquitatem & reddemus vitulos labiorum nostrorum.*]

Quas quidem orationis quæ voce perficitur utilitates laudatâ priùs præ ea mentali, his verbis complexus est S. Laurentius Iustinianus: Vt ad orationis, inquit, perfectionem & spiritus perspicuitatē pertingere possint, quicūque Deo vacare cupiunt, studeant cum orationi insistant, mentali exercitatio- ni incumbere, & à vocali oratione cessare. Nam iuxta incarnatæ veritatis sententiam adoratores Dei, Deum in spiritu & veritate adorant. Non tamen semper vocalis oratio ab adoratoribus veris repudianda est orationis tempore aut cōdemnanda, frigescente namque spiritu, & ab interioribus

Epist. 121. c. 9.

Psal. 15. Psal. 83.

Osee cap. vlt.

De disciplina monastica conuersionis c. 18.

Ioan. 4.

406 DE ORAT. IACVL. LIB. III.
ad exteriora redeunte, opportunum admi-
niculum ad deuotionem excitandam est vo-
calis oratio. Accenso verò deuotionis igne,
ori silentium imponendum est, & à vocali
oratione cessandum, ne pro exiguo, maxi-
mum præpediatur bonum: seducitur enim
quisque, cum superuenientis gratiæ perficitur
dulcedine, si oranti linguæ non interdicit
loquelam, excepto dumtaxat illo tem-
pore, quo diuinorum officiorum persoluit
debitum ad quod tenetur. Tunc enim (si
valet) oret spiritu, oret & mente: omnibus
namque modis nitendum est, atque subsidia
inuenienda sunt siue per vocalem orationem,
seu per prostrationes, aut manuum extensio-
nes, vel quomodolibet vt mens absque im-
pedimento eleuetur in Deum quem oratio-
ni insistit. Nam orationis finis hic est, vt ani-
ma Deo vniatur per pium caritatis affectum
præuiò lumine diuinæ agnitionis. Hæc B.
Iustinianus.

Ex cuius extremis verbis illud colligere
licet, vocalis orationis adminiculo vtendum
illi, cuius ope tum velocius orationis finem
qui est adhærere summo immensoque bono
tum facilius consequitur. Atque hæc de
aspirationum conditionibus sufficiant. De-
inceps de earum tum effectis tum admini-
culis atque impedimentis disputandum.

LIBER